

[Arbejdsministeren.]

Hr. Simonsen mente ikke, at hr. Erik Andersen (Fr. borg amt) var indstillet på produktivitetstigning, og nævnte i den forbindelse også spørgsmålet om akkord og andre ting. Her vil jeg gerne sige, at den produktivitetstigning, der sker i disse år, næppe sker på grund af akkord- eller andre lønsystemer, som skal fremme produktionen, men først og fremmest gennem fornyelse af produktionsapparatet, gennem mere moderne maskiner, også maskiner, der i højere grad end tidligere fjerner det sure slid.

Når det drejer sig om den skæve formuefordeling og formueudviklingen, hvor hr. Simonsen pegede på, at den især var sket på boligområdet, er det da rigtigt, at der er sket en vældig udvikling dér, men det, vi taler om, er jo den værditilvækst, den merværdi, om man vil, som arbejdere, funktionærer og tjenstemænd hver eneste dag igennem deres arbejde er med til at skabe i virksomhederne, og som nu går med til udbygning af virksomhederne, men altså er noget, lønmodtagerne ikke får nogen andel i; det er det, vi ønsker at få ændret ved med dette forslag.

Hr. Simonsen sagde også, at nærdemokratiet udbygges ikke, og spurgte, hvor det kommer ind. Ja, jeg synes, det fremgår med al ønskelig tydelighed af forslaget. Nok skal man have en central fond af de grunde, jeg allerede har nævnt, men nærdemokratiet kommer jo i høj grad ind, fordi det er lønmodtagerne på hver enkelt virksomhed, som har alle de beføjelser, den investerede kapital i virksomhederne giver dem ret til at have. Det er i høj grad nærdemokrati, mener jeg.

Hr. Enggaard sagde, at der er forskel på den centrale fond og et kasseoverskud. Det er da rigtigt, men sker der denne opsparing måske i milliardbeløb i en central fond, er det vel også givet samfundsøkonomisk, at der ikke er behov for det samme kasseoverskud. Vi ved ikke, hvad fonden anvendes til, sagde hr. Enggaard. Det mener jeg fremgår med al ønskelig tydelighed af bemærkningerne til lovforslaget. Meningen er først og fremmest, at man skal anvende de penge til produktive investeringer i erhvervslivet.

Så nævnte hr. Enggaard igen spørgsmålet om dagspressens frie stilling, og sagde, at den følte sig utryk. Jeg har allerede henvist

til, hvad statsministeren sagde, da vi sidste gang omtalte det, og så vil jeg gerne sige, at jeg sagde ikke noget om, at der blev tale om en mere demokratisk ledelse gennem den centrale fond. Jeg sagde, at det var måske ingen skade til, om der blev tale om en mere demokratisk ledelse. Det vil simpelt hen ske på den måde, at lønmodtagerne får medbestemmelsesret i de enkelte virksomheder, og det er jo det, forslaget går ud på.

Hr. Niels Helveg Petersen nævnte også det med den øgede produktivitet. Jeg har allerede svaret på det.

Så er der dette med skatten. Det er da rigtigt, at regnskabsmæssigt skal man have det stillet op; der skal bruges så og så mange penge. Men det vedrører jo ikke det centrale problem, som samfundsøkonomisk spiller en vældig rolle, nemlig at hvis man får en ekstra opsparing her, er der ikke behov for det samme kasseoverskud, som der ellers ville være behov for. Jeg mener ikke, det vil være berettiget at trække kommunerne ud i denne sammenhæng. Det samme må gælde generelt, også for den andel, som kommunerne skal yde i bidrag, at den opsparing, der bliver tale om, kan modsvare noget af det, der i øvrigt ellers skulle opspares.

De 160.000 kr. afhænger af den økonomiske situation til den tid. Nu tror jeg ikke på, at det er så forfærdelig mange, der vil vente til det 67. år og undlade at hæve deres penge, men det vil de være berettiget til under alle omstændigheder, og de beregninger, som er foretaget, viser jo også, at selv om der i overensstemmelse med de regler, der gælder, sker udbetaling, vil fonden fortsat vokse, i alle tilfælde mange, mange år frem i tiden.

Jeg forstod ikke rigtig hr. Niels Helveg Petersens begrundelse for at holde de offentligt ansatte udenfor. Han siger, at der sker ingen kapitaldannelse i den offentlige sektor på samme måde som i det private erhvervsliv, og det er vel nok rigtigt, men det er for mig at se heller ikke afgørende. Det, der er afgørende for det forslag, der ligger her, for den medejendomsret og den medbestemmelsesret, vi ønsker, er ikke spørgsmålet om, hvorvidt der i hver enkelt virksomhed sker en kapitaldannelse, men det er den arbejdsindsats, der ydes af hver enkelt lønmodtager, og dér mener vi det er diskrimination